

Velmi zdlouha.

127.

V tem Břeclavském po-li šibe-nič - ky, bu - dú na ně

vě-šat, bu-dú na ně vě-šat dvě se - stříč - ky.

A jak ich pověsá, visat mosá,
Ani ich mamička,
Ani ich tatíček,
Nevyprosá.

*Zvolna, táhle.**Suš. 115.*

128.

Le-těl, le-těl roj, přes mej mi - lej dvor,

se - deř na o - kénko, za - fu - kař na skélko,

stroj sa, mi - lá, stroj.

Strojila bych sa, mati mně nedá, Dyž nejsu roven ostávaj s Bohem,
Že si ty chodobný Pomož si možeš li,
Nejsi ke mně rovný Moja najmilejší
Di ode dveří. Já si nemožem.)

*Velmi zvolna.**Koll. II. 327.*

129.

Už sa mně můj mi - lý pryč u - bí - rá,

don-đa pod o kén-ko na mňa vo - lá: don-đa pod o-

kén - ko na mňa vo - lá.

*) Obyčejně říkají tu: nemožu.